

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRES ::

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

LA PRIMERA VOLADA

Continuació

—¿Qui deu ser aquest que truca? preguntà tot baixet en Nofre, passat lo primer susto.
 —No ho sé, respongué la Marieta tremolant. Espérat, que vaig á mirarho per la reixeta. Se 'n va, y al cap de poch rato torna tota esporuguida.
 —¡Ay, Nofre! ¡estém perduts!! los amos acaban de arribar de la torre. ¿Cóm ho faig, pobre de mí?
 —No t' espantis, m' amagaré sota 'l teu llit.
 —¿Ca, no! la senyora, avans d' anarsen á dormir tot ho registra.
 —¿Y donchs ahont me ficaré?
 Y anavan esparverats de l' un puesto al altre, sens saber que fer, quan tornan á trucar ab més forsa.
 —¿Desdítxada de mí! ¿Cóm ho faré?
 —Dona, no t' espantis, y pensa un medi.
 —¡Ah!! ja estém salvats; ficat dintre de la carbonera.
 —¿Estaré segú?
 —Sí, jo aixís que tothom dormi ja 't vindré á treure...
 —Y alashoras...
 —Sí, te 'n anirás.
 —No vull pas dir aixó.
 —¿Y donchs qué...?
 Un altre campanillasso més fort y prolongat no 'ls deixá continuar.
 —¡Ja va! crida la Marieta; y ab to suplicant diu á n' en Nofre:
 —Per l' amor de Deu, amagat desseguida, porque si se 'ns descubrís passariam un disgust molt gros.
 —No tingas por.
 Se fica 'l xicot allí dintre, y la Marieta tremolant obra la porta, y la senyora l' hi arma un santquintin de mil dimonis.
 —¿Cóm es que ha tardat tant per venir á obrir?
 —Com que... ja era al llit...

—No hi era pas quan ha vingut á mirar per la reixeta.
 —Es que... anava en camisa... y m' he anat á vestir.
 —¿Tant ha tingut de menester pera vestirse! Tinga; aquí te una pesseta; porti un panet de avuy, qu' encara tenim de sopar. Mentrestant jo ja l' hi adelantaré feyna.
 Obra la porta, y ab lo cor plé de congoixa la Marieta surt á comprar lo que l' hi han dit.

IV

Tot es silenci per la cuyna.
 Al cap de un moment en Nofre sent passos y uns grans crits: son lo senyor y lo senyora que disputan.
 —Mira, Enrich, ara l' hi encendré 'l foch; pero 't juro que no 's burlará de mí.
 Y 's dirigeix cap á la cuyna, agafa la pala y obra la carbonera.
 En Nofre s' arronsa y no respira.
 La senyora enfonza la pala ab furia sens mirar res, y dintre la carbonera se sent un soroll com si haguessen pegat una gran bastonada á una carbassa.
 —¿Quina mena de carbó! has sentit, Enrich, quin croch ha fet?
 —Com que hi has ensorrat la pala ab tanta forsa, y moltes vegadas fins donan pedras per carbó...
 Y entretant lo pobre enamorat havia rebut un tan fort tistorro en lo cap, que havia perdut la carbonera de vista.
 La senyora pega palada en altre direcció, treu sens novetat lo trasto plé de lastre, y comensa á encendre 'l foch.
 Al poch rato torna la Marieta.
 —Tinga, aquí ho te tot á punt de solfa; diu la senyora. Fássins lo sopar ben depressa, que en lo menjador l' esperém.
 La pobre xicota tota esporuguida fa 'l sopar, y 'l presenta á taula quan lo te llest.
 Sopan los senyors, y després d' explicarse las sevas caborias, se dirigeixen al quarto per anarsen al llit.

La Marieta mentrestant renta 'ls plats, y aixís que está llesta diu al minyó:
 —¿Per la mort de Deu! no fassis gens de soroll, Nofre; la porta no més se tanca de cop; jo allá á la una, que ja estarán dormint, vindré, te obriré, te daré la clau de la escala, marxarás, y á la tarde ja 'ns trobarém á la plassa Real; ¿ho tens entés?
 —Sí.
 —Donchs bona nit.
 Y se n' aná cap al seu quarto, preguntant avans als senyors si se 'ls oferia alguna cosa, que venia á ser com qui demana permís pera anarsen al llit.

V

Al trobarse sol allí dins, tot fosch y sentintse com los escarbats se l' hi passejavan per sobre, tremolava de por é intentava fugir.
 Pero com que aixís que 's bellugava, lo carbó, cruixint, podia descobrirlo y en Nofre no sabia lo que passava fora de la carbonera, no gosava moures.
 Unas duas horas de angunia va passar de aquesta manera.
 Per fi sent trepitj, y creyentse que era la seva estimada, aná per alsarse, quan lo carbó, cruixint, va fer soroll.
 —¡Ay, Enrich! ¡ara es á la carbonera! crida la veu de la mestressa.
 En Nofre quedá esglayat.
 Era que la senyora havia sentit soroll d' una rata al seu quarto, s' habian aixecat perseguint-la, y al sentir lo soroll del carbó cregué que se havia ficat á la carbonera.
 ¡No era mala rata la que hi havia!
 —¿Enrich, Enrich! ja la tenim á la trampa, s' ha ficat á la carbonera; cuyta, vina, que la matarém.
 En Nofre s' encomanava á Deu.
 La Marieta sortí del seu quarto mitj despullada y suant unas gotas com sigrons.

M. FIGUEROLA ALDROFEU

S' acabarà

LO TORN DELS PARTITS

P. Ros